

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۶/۰۱/۱۷

عبدالوحید وحید

د افغانستان – هند اړیکې او د پاکستان اندېښنه

افغانستان یو خپلواک هیواد دی او د نړیوالو قوانینو له مخې بشپړ حق لري چې خپله بهرنۍ تگلاره پخپله خوښه او د خپلو گټو په چوکاټ کې وټاکي. پاکستان د نړیوالو پرنسپونو، حقوقي اړخونو او اخلاقي چوکاټونو له مخې هیڅ ډول حق نه لري چې د افغانستان او هند ترمنځ د سیاسي، اقتصادي او کلتوري اړیکو د پراختیا مخالفت وکړي. د دولتونو ترمنځ ملي حاکمیت ته د درنښت او د یو بل په کورنیو چارو کې د لاسوهنې نه کولو اصل هېڅ دریم هېواد ته اجازه نه ورکوي چې د بل هېواد د بهرنیو اړیکو په تړاو سرې کرښې وکارې یا ورباندې د ویتو حق وغواړي.

پاکستان له اوږدې مودې راهیسې د افغانستان او هند نږدې کېدونکو اړیکو ته له پاکستان سره د دښمني په سترګه کتلې دي، خو بالعکس افغانستان ته د واهکه بندر له لارې له هندوستان څخه د توکو واردولو اجازه نه ورکوي. د پاکستان اندېښنې نه حقوقي بنسټ لري او نه هم داسې بېلګه شتون لري چې افغانستان کله هم د هندوستان په ګټه د پاکستان په وړاندې د دښمن هېواد په څیر تگلاره خپله کړې وي. د پاکستان اندېښنې د دغه هېواد او هندوستان ترمنځ د تاریخي تاوتریخوالي د نفسیاتي اړخ انعکاس دی چې د «سترانټریک ژوروالي» له ناکامې مفکورې څخه سرچینه اخلي. د اسلام اباد له نظره، د هند سیاسي او اقتصادي حضور هم په افغانستان کې ډېری وخت د عادي دوه اړخیزو همکاريو پر ځای د امنیتي ګواښ په توګه انځور شوی، حال دا چې دغه ذهنیتونه، که هر څومره ژور هم وي د مفروضو پربنسټ ولاړ دي او د اعتراض مشروع حق نه شي رامنځته کولای.

د اسلام اباد دریز هغه مهال لا کمزوری کېږي چې پاکستان د خپل تاریخ په پاڼو کې خپل تېر چلن ته وګوري. په ۲۰۰۱ کال کې پاکستان د امریکا د بهرنیو چارو وزیر ګولن پاول په یوه تلیفون امریکا ته اجازه ورکړه چې د افغانستان پر ضد د هوايي بریدونو او عملیاتو لپاره له خپلو بندرونو، فضايي حریم او نظامي اډو څخه ګټه واخلي. د پاکستان هوايي حریم ورته پرانیستل شو، ځینې پوځي اډې امریکایي ځواکونو ته وسپارل شوې، او د کراچۍ له بندر څخه د اکمالاتو لارې د کلونو لپاره د امریکا او ناټو د عملیاتو ملاتړ ته اوږه ورکړه. که پاکستان کولای شي چې یو لري نړیوال ځواک ته د افغانستان پر ضد د مستقیم نظامي برید لپاره دومره پراخې اسانتیاوې برابرول توجیه کړي، نو بیا افغانستان ولې نشي کولای چې له هند سره سوله ییزې سیاسي، اقتصادي او کلتوري اړیکې ولري.

که پاکستان دا استدلال کوي چې افغانستان باید له هند سره خپلې اړیکې محدودې کړي، نو دا منطق باید پر خپله پاکستان هم یو شان تطبیق شي. پاکستان له امریکا او نورو سترو قدرتونو سره ژورې سیاسي، پوځي او اقتصادي اړیکې لري چې د افغانستان پر امنیتي او سیاسي وضعیت یې مستقیم اغېز لرلی دی. نړیوالې اړیکې د دوه ګوني معیار منلو ته غاړه نه ږدي، چې یو هېواد ځان ته هر څه روا وګڼي خو هماغه حق له بل څخه اخلي.

د هند او پاکستان ترمنځ د تیرو جګړو په مهال د افغانستان د واقعي بې پریتوب تگلارې ته په کتو د افغانستان او هند ترمنځ اقتصادي او کلتوري اړیکې د پاکستان لپاره باید د هیڅ ډول اعتراض کولو یا حساسیت ښودلو لامل نه وای ګرځېدلی. سوداګري، ترانزیت، زده کړې، روغتیايي همکاري او کلتوري تبادلي د شخړو او جګړو عوامل نه دي، بلکې د ثبات، ټولنیز پرمختګ او د باور جوړونې بنسټونه جوړوي. پر دغو برخو اعتراض کول په اصل کې امنیتي د اندېښنو څرګندونه نه کوي بلکې د سیمه ییز اتصال او ګډو پرمختګونو پر وړاندې د ځنډونو اچولو هڅه ښکاري. زما په اند، افغانستان او پاکستان دواړه باید نه د سترو قدرتونو ترمنځ د رقابتونو په ډګر کې د سیالي ابزار وګرزي او نه هم د یو بل په وړاندې د نیابتی جګړو په ډګر بدل شي. افغانستان کله هم د هند لپاره د پاکستان ضد سنگر نه دی ګرځېدلی دی او نه هم باید وګرزي، او پاکستان هم باید د افغانستان پر سیمه ییزو انتخابونو باندې ځان امنیتي ساتونکی و نه ګڼي. همدارنګه، هېڅ یو هېواد باید اجازه ورنه کړي چې خاوره، هوايي حریم یا سیاسي نفوذ یې د بل پر ضد د بهرنیو اجنداوو لپاره وکارول شي.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 2

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته راوبولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرلو مخکې په څیر و لولئ

يوه متوازنه، د ملي گټو پر بنسټ ولاړه بهرنۍ تگلاره، چې د متقابل درناوي، سيمه ييز اتصال او د يو بل په کورنيو چارو کې د لاسوهنې نه کولو اصولو ته ژمنه وي، نه يوازې د افغانستان مشروع حق دی، بلکې د پاکستان ستراتيژيکه اړتيا هم ده. د پاکستان لپاره د افغانستان په تړاو د ستراتيژيک ژوروالي تگلارې څخه خپله لاره جدا کول د افغانستان حق او د پاکستان لپاره داسې اړتيا ده چې کولای شي په سوېلي اسيا کې اوږدمهاله ثبات، سيمه ييز باور او گډه سوکالي تضمين کړي.

د پاکستان د لوړپوړو چارواکو افغانستان ته تکراري اخطارونه، گواښونه او ننګونې ويناګانې نه يوازې بې اغېزې دي، بلکې تاوان رسوونکې هم دي. دغه چلن سياسي فضا نوره هم خرابوي، سيمه ييزې اندېښنې زياتوي، او د دواړو هېوادونو د گټورو اړيکو او دوه اړخيزو همکاريو جوړولو فرصتونه له منځه وړي. د گواښونو او ننګونو تگلاره نه اوږدمهاله امنيت رامنځته کولای شي او نه هم ښه ستراتيژي گڼل کېږي، بلکې شونې ده چې دواړه هېوادونه په اوږدمهاله توګه د شکونو او غبرګونونو په سياستونو کې ونښلوي. غوره لار داده چې پاکستان له افغانستان سره د خبرو، د باور جوړونې او د هندوستان په ګډون له نورو هېوادونو سره د اړيکو په برخه کې د دغه هېواد خپلواکو پرېکړو ته د درناوي له لارې تعامل وکړي. د زور کارولو او وېرې اچولو له مخې نه، بلکې د ګډ تفاهم او دوه اړخيز درنښت پر بنسټ ولاړې تگلارې دواړو هېوادونو ته دا امکان برابروي چې د ثبات، سيمه ييزو اړيکو او ګډو گټو لپاره مناسب چاپيريال رامنځته کړي.

پايله:

په سوېلي اسيا کې اوږدمهاله ثبات او سوله د گواښونو، انحصاري سياستونو، او د سليقوي تعبيرونو پر بنسټ نشي ټينګېدای. له هند يا بل هر هېواد سره د افغانستان سياسي، اقتصادي او کلتوري اړيکې د دغه هېواد مشروع او قانوني حق دی او پاکستان ته هيڅ ډول بالفعل او بالقوه گواښ نه رامنځته کوي. د افغانستان د بهرنيو اړيکو د کنټرول هڅې هغه ناکامه تگلاره ده چې يوازې بې باوري ژوره کوي او هغه امنيتي ذهنيته پياوړې کوي چې دواړو هېوادونو ته يې درانه زيانونه اړولي دي. په راتلونکي کې د افغانستان او پاکستان د اړيکو څرنگوالی بايد د گواښونو پر ځای د يو بل حاکميت استقلال او خپلواکي منلو، د خبرو اترو پر دوام، او سيمه ييزې همکاري ته پر ژمنتيا ولاړ وي. د «ستراتيژيکې ژورتيا» له زړې نظريې څخه لاس په سر کيدل، او د يو بل د مشروع انتخاباتونو درناوی يوازنی تگلاره ده چې دواړه هېوادونه د شک، وېرې او تقابل پر ځای د ثبات، اتصال او ګډو پرمختګونو پر لوري بيايي.